

KRIS MENBI

Sedam sunčanih dana

Drugo izdanje

Prevela
Žermen Filipović

 Laguna

Naslov originala

Chris Manby
SEVEN SUNNY DAYS

Copyright © 2003 by Chris Manby

Translation Copyright © 2005 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dejvidu Garnetu. Mom guruu.

ZAHVALNICE

Želela bih da, kao i uvek, zahvalim mami, tati, Kejt i Li. Veliki poljubac mom sestriću Harisonu, koji mi je smetao u tmurnim danima kad se rok bližio razmazujući banane svuda po nameštaju. Hvala ekipi u *Hoderu*, posebno Kerolin Mejs, za neprestanu podršku i profesionalizam. Hvala Ant i Džejsu iz *Entoni Harvud limitida*, Šeril Petersen iz *Don Bakvold asosijetsa*, Meri Rikard i Toniju Gardneru koji me s toliko entuzijazma zastupaju po celom svetu. Hvala članovima odbora na savetima uz koju muziku pisati, kako slušati bluz i kako se dogovoriti s prvim komšilukom. Hvala Džejn Braun na odličnom istraživačkom putu u Klub Med! Hvala našim članovima Kluba Med koji se ovde, naravno, neće prepoznati! Hvala Frenku Strauseru koji mi je pomogao da ostvarim svoj američki san. Hvala Gaju Hejzelu i Dženifer Materli, mojim iskrenim prijateljima. Hvala Rajanu Lou što mi je pružio utočište dok se zidalo kod mojih prvih suseda. I hvala zidarima iz komšiluka što su mi popravili rupu na krovu...

Avgust, 2002.

1

Rejčel Bakli se pitala zašto bi je iznenada preplavio osećaj krivice kad god sretne policajca. Za svojih dvadeset devet godina, ni žvake iz trafike na čošku nije ukrala, a ipak, svaki put kad bi ugledala plavu uniformu ili čula sirenu policijskih kola dok pretiču njen reno klio u ludoj jurnjavi za lopovom u ukradenom be-em-veu, Rejčel bi se ukočila, pocrvenela kao bulka i odjednom dobila snažan poriv da prizna sve velike pljačke od Velikog voza do slučaja Brinks-Met.

Sa carinicima joj je bilo još gore. Sada se Rejčel znojila od brige dok je čekala u redu da stavi svoj ručni prtljag na rendgen na južnom terminalu aerodroma Getvik. Detaljno je iščitavala obaveštenje da putnici u avion mogu da unesu samo jednu torbu i osećala paniku dok se pitala da li će se koferčić u kojem je bio jedan časopis i pakovanje hulahopki računati kao druga torba pored njenog plavog ranca. Ispred nje, mnogo neuviđavniji putnik je svojim velikim koferom na točkiće već zakrčio rendgen i još pokušavao da ugura veliku kartonsku kutiju. Carinici nisu ni trepnuli.

„Naći će i kozu kad ovo prođe rendgenski pregled“, rekla je Jaslin Stimpson, Rejčelina najbolja drugarica i saputnica. Jaslin je nonšalantno i glasno žvakala žvaku dok je bacala svoju crnu tašnicu na traku. Kad se metalni detektor oglašio dok je Jaslin prolazila, samo se nacerila i rekla: „Mora da je ručna bomba“, a zatim se vratila, izvadila ključeve od kuće, ostavila svoj predivni, originalni *Kartijeov* sat i ponovo prošla kroz detektor koji ju je ovog puta dočekao bez buke.

Rejčel je, s druge strane, skinula sat, ogrlicu i minduše pre prolaska kroz detektor. Čak je za trenutak bila ubeđena da bi amalgamska plomba od žive, jedna jedina koju je imala, mogla da izazove neku reakciju, iako se to nikad ranije nije desilo. Ali ovih dana je aerodromsko obezbeđenje bilo jače nego ikad, pa je bila spremna da pokaže svoj zatvoreni kutnjak.

„Požuri“, kazala je njena druga saputnica, Keri En Marfi. „Naći ćemo se tamo u bescarinskoj zoni.“

I tako su Jaslin i Keri En nestale u potrazi za dvesta komada marlboro lajta i ponekom kutijicom s proizvodima *Este Loder* na koje nisu morale da plate porez. Nisu primetile da su Rejčel zaustavili i pitali da li je ranac njen. Da li ga je lično spakovala? Da li ju je iko zamolio da mu nešto ponese otkako je stigla na aerodrom? I da li bi joj smetalo da ga otvori ne bi li čovek za pultom mogao lepo da ga pregleda?

Ako je Rejčel pocrvenela kad je prišla rendgenu, sad je zračila više od samog aparata dok je otvarala torbu. Hvala bogu, početak je odmora a ne kraj, pomislila je. Hvala bogu što su rezervne gaćice koje je spakovala u ručni prtljag – jer je čula da se ostali prtljag veoma često zagubi kad se putuje u paket-aranžmanu – čiste i od jednostavnog crnog pamuka, te nije bilo razloga da joj bude neprijatno. I pored toga, carinik je zavirio u tamnu unutrašnjost njenog ranca i zabrinuto se namrštio.

„Ne mogu da vidim šta se ovde dešava“, rekao je. „Bojim se da ćete morati sve da povadite na ovu klupu.“

I tako, pod pogledom trojice carinika – prvi mora da je tiho pozvao pomoć – Rejčel je ispraznila svoju torbu. Rezervne gaćice, neseker, kožni novčanik, rezervni „novčanik za lopove“ (sa novčanicom od pet funti i nagradnom karticom iz samoposluže). Jedan sok od jabuke (bez šećera). Dva paketa bombonica *M&M* (definitivno sa šećerom). I štivo za čitanje na odmoru, uključujući novu knjigu Marijane Kiz i *Mandolinu kapetana Korelija* (za koju se zaklela da će je ove godine završiti).

„Je li to sve?“, upitao je prvi carinik.

Rejčel je klimnula. „Da.“ Čak je i njen držač za tampone bio otvoren tako da svi mogu da ga vide.

„Sigurni ste da je ovo sve, gospođo?“

„Naravno da jesam.“

„Ali mi mislimo da smo videli mnogo više kad je torba prošla kroz aparat.“

„Ovo je sve što sam ja spakovala“, uveravala ga je Rejčel.

„Onda vam neće biti teško da izvrnete torbu naopačke.“

Rejčel je i to uradila.

Začulo se glasno tandrkanje kad je poslednja stvar iz Rejčelinog ruksaka odskočila sa zastrte klupe na pod lomeći se na dva dela, pri čemu je iskočila baterija.

„Zaboravili smo da smo ovo spakovali, zar ne?“, pitao je carinik dok je rukom u pažljivo navučenoj rukavici podizao mali vibrator.

„Ja... Ja...“, zamucala je Rejčel.

„U redu je, srce. Meni ne moraš da objašnjavaš.“

„Ali kunem se da ovo u životu nisam videla!“

„To svi kažu“, odgovorio joj je. „I veruj mi, dušice, svega sam se nagledao.“

„Ali ja čak ni ne znam šta je to!“

„Da, da.“ Sad se više nije ni trudio da sakrije ozaren osmeh. Stavio je dva dela pažljivo i okretao ih dok ta gnusna stvar nije počela ljutito da zuji. Onda je vibrator, koji je i dalje zujao, ubacio nazad u Rejčelinu otvorenu torbu gde se više nije video – crna, sjajna plastika kamuflirana crnom nepromočivom unutrašnjošću ranca.

„To nije moje“, rekla je nemoćno dok je carinik zatvarao rajsferšlus na rancu poželevši joj lep odmor.

„Nadam se da ona leti sa nama“, rekao je muškarac koji je stajao u redu iza Rejčel.

„Pazi se ti“, kazala je njegova žena udarajući ga tašnom.

Rejčel je još bila u šoku kad je pronašla Jaslin i Keri En koje su sedele u kafiću na terminalu, ispijale dupli espresso i pokušavale da skinu celofan s nove kutije cigareta koju je trebalo da iznesu iz zemlje neotvorene.

„Šta si dosad radila?“, pitala je Jaslin pomalo neiskreno.

„Pretresali su me.“

„Oh, ne“, rekla je Keri En. „Pitam se zašto baš tebe?“ Ali osmeh joj se već nazirao u očima.

Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati. „Kučke jedne!“, zacičala je Rejčel. „Tačno znate šta su našli jer ste mi vas dve to i spakovale! Ne mogu da verujem da ste mi to uradile. Pustile ste me da prođem kroz carinu s vibratorom u tašni!“

„Srećna devojaka nedelja“, devojke se u horu povikale.

„Ja sam morala da prođem sa štipaljkama na bradavicama“, rekla je Keri En.

Rejčel se nije dugo ljutila. Kao i njene prijateljice, nakon što su popile po čašu šampanjca u baru, i ona je mislila da je ceo slučaj smešan.

Dobro, morala je. Ritualno ponižavanje obavezni je deo svake devojačke zabave. Rejčel nije imala razloga da očekuje da će je prijateljice poštediti. Barem su htele da urade nešto drugačije od uobičajenog izlaska u neki bezvezni noćni klub u Londonu gde bi pile pinakoladu i gledale stripere s kojih curi ulje. Jaslin je smislila da isprate Rejčel po propisu pretvarajući devojačko veče u „devojačku nedelju“. Keri En je uporno zahtevala da idu bilo kuda osim na Ibicu.

Odlučile su se za Tursku. Bodrum. I najbolje odmaralište u francuskom lancu Egejski klub gde su sve usluge uključene u cenu. Slike u brošuri bile su fantastične. A po južnom Londonu je među neudatima i neoženjenima kružila priča da su dešavanja na dvoru imperatora Kaligule nezanimljiva u odnosu na noć provedenu u Egejskom klubu ako izaberete pravo odmaralište.

„Ovo je prilika da upoznate finiji svet“, uveravala je Keri En prijateljice kad su pošle da rezervišu putovanje. Jedna susedka Keri En, veoma nenametljiva službenica s više briga nego cela holding kompanija, otišla je u ovakvo odmaralište na Siciliji i vratila se verena za berzanskog milionera iz Njujorka.

„Takvi muškarci ne zalaze u *Klub 18-30*“, primetila je Jaslin.

„Pogotovo ako više ne pripadate toj starosnoj grupi“, dodala je službenica putničke agencije dok je u kompjuter unosila datum rođenja Keri En.

Dok su devojke čekale na ukrcavanje u avion, jedna drugu su izluđivale uzbudljivim nagoveštajima o onome što im može doneti avantura koja im predstoji. Jaslin je pretila Rejčel turskim kupatilom za oba pola posle čega će je evnuh žustro istrljati peškirom. Keri En je u međuvremenu pažljivo promatrala nalepnice na prtljagu dobrodržaćih muškaraca mlađih od pedeset godina da bi videla putuju li u istom pravcu i vredi li s njima ćaskati u avionu.

„A ovaj?“ Rejčel je pokazala na zgodnog momka u lepim pantalonama.

„Jok“, rekla je Keri En. „Na prtljagu su mu nalepnice *Britanske aviokompanije*.“ Devojke su letele čarterom.

„A ona dvojica?“ predložila je Jaslin. Dva mladića su izgledala kao da je pitanje smeju li da imaju vlastite pasoše. Bili su u crnim majicama sa znakom muzičkih grupa za koje devojke nikad nisu čule. Široke farmerke, spuštene dovoljno nisko da im se vide gaće, davale su im izgled kao da još nose pelene. Shvatiš da stariš kad ti se ne dopada ono što je trenutno u modi, pomislila je Keri En.

„Nisu loši koliko da ti otvore apetit“, kazala je Rejčel.

„Ne bi oni bili ni za predjelo.“

Jaslin je poslala poljubac višem momku, koji je odmah pocrveneo kao bejzbol kapa koju je nosio. „Zaključajte sinove!“, veselo mu je doviknula. „Ovo je devojaka nedelja Rejčel Bakli!“

Tri devojke su se kucnule čašama i nazdravile Rejčelinoj „neumitnoj sudbini“.

„Hvala lepo“, rekla je Rejčel.

„Okej“, dodala je Keri En. „Da nam žive Rejčel i Patrik.“ U vazduhu je ispisala malo srce.

„I da i ti nađeš pravu ljubav u Bodrumu“, odgovorila je Rejčel svojoj tek razvedenoj prijateljici.

„Ili makar malo neobaveznog seksa“, rekla je Jaslin.

Odmor je počeo.

2

„Nisam ni želela da krenem na ovaj prokleti odmor“, kukala je Sali Merçant. „Ajde lepo da se vratimo i zaboravimo sve ovo.“

„On će stići svakog trenutka“, rekao je Markus, silno se trudeći da ne viče.

„Avion poleće za pola sata“, rekla je njegova žena. „Nikad neće moći. Od svega što možeš da zaboraviš da spakuješ, samo si ti u stanju da zaboraviš pasoše.“

„Stavio sam ih na kamin s kartama. Odmah iza karata. Ti si uzela karte, zar ne?“

„Oh, naravno, sad sam ja kriva“, obrecnula se Sali.

„Ne krivim tebe“, rekao je Markus. Mada, istini za volju, nije mogao da razume kako je Sali uopšte mogla da uzme karte *bez* pasoša, odlučio je da se ne raspravlja. Na kraju krajeva, cilj ovog odmora bio je da probleme ostave za sobom, da se ne svađaju. Ovaj odmor je trebalo da dokaže da, daleko od svakodnevnog stresa, imaju razloga da se bore za svoj brak, a ne da se svađaju zbog njega.

„Hajde, Čarli“, mrmljao je Markus. „Možeš ti to. Hajde, momče.“

Kad su Merçantovi hteli da se prijave za let i shvatili da nemaju pasoše, Markus je pozvao Čarlija, komšiju iz Sarija, i preklinjao ga da im donese pasoše na aerodrom. Srećom, Čarli je novinar bez stalnog zaposlenja pa na poslu nikad nije pre ručka. A i voleo je neizvesnost. Naročito ako je u tim trenucima mogao da se nađe u ulozi heroja i reši problem. To mu je pružalo osećaj da je ratni izveštač, što je nekad sanjao da postane.

„Znam šta ti znači ovaj odmor“, rekao je Čarli Markusu. „Biću tu za četrdeset minuta.“

Zaista nije toliko daleko. A Čarli je stvarno znao šta ovaj odmor predstavlja za Markusa. Prošlog četvrtka uveče, dok su uz pivo sedeli u seoskom pabu, Markus mu je ispričao sve o tome. Sve. Celu tužnu priču.

Tada je Čarli radio na tekstu čija je tema bila šta žene traže kod muškarca.

„Novac, izgled, seksualnu privlačnost? Šta misliš da traže?“, upitao je.

„Kad bih samo znao, do đavola“, promrmljao je Markus preko čaše. Pola sata kasnije, Čarli je razmišljao kako možda i nije baš savršena ličnost da nekome deli savete o vezi.

Markus je znao da bi trebalo da mu je neprijatno da prvom komšiji priča o svemu što se (ili pre, što se nije) događalo između njega i Sali poslednjih osamnaest meseci. Ali mu nije bilo neprijatno. Nekako je izgledalo potpuno prirodno da govori Čarliju o svojim problemima u braku. Pitao se zašto već ranije nije s nekim ovako razgovarao. Pomalo ženski razgovor, koji podrazumeva osećanja i patnju. Kako se mnogo toga promenilo otkako je Markus naučio razliku između devojčica i dečaka...

Ovih dana, kad god bi kod Sali došle prijateljice da uveče gledaju film, a Markus se vratio iz paba, kuda bi ga proterale, dovoljno rano da prisustvuje kraju njihove večeri, shvatio bi da žene sada vode ono što je on zamišljao kao muške razgovore. Izgledalo je da im se priče vrte oko seksa. I to ne nežnog seksa iz ljubavi, posle kojeg vam život izgleda lepše. Smučilo bi mu se kad bi čuo kako Salina najbolja prijateljica Viktorija svog muža posle sedam godina braka ocenjuje od jedan do deset za prezentaciju, originalnost i izvođenje.

„Nula. Nula i tripot nula“, vrištala bi. „Hvala bogu što postoje moćni aparati!“

Moćni aparati su bili vibratorji, kako je kasnije saznao. Viktorija je čak počela da nosi jedan u tašni.

Nekoliko dana kasnije, dok je lutao po internetu na njihovom kućnom kompjuteru, Markus je otkrio da je Sali svojim omiljenim dodala još jednu adresu – www.psssst.com. *Erotska prodavnica za žene*. Malo kasnije tajna istraga je pokazala da joj je sa ove adrese

stigla poruka s potvrdom narudžbine. Markus je željno čekao da ga Sali jednog dana iznenadi obučena samo u dugu traku od perja i gaćice bez srednjeg dela. Ali takav vrhunac nije doživeo. A nije ni Sali. Više ne. U svakom slučaju ne sa Markusom.

„Dvadeset pet minuta“, rekla je Sali gledajući na sat. „Sad bi već mogao da pozoveš i taksi da nas vrati kući.“

„Stići će“, rekao je Markus želeći svom novom najboljem drugu svu sreću na putu.

„Markuse, potpuno je besmisleno računati da će nas Čarli izvući iz ovog haosa“, nastavila je Sali. „Neće stići. Ona njegova glupa kola u najboljem slučaju idu trideset na sat. A mora i da nađe pravi aerodrom.“

„Zašto si uvek tako negativna?“

„Zašto si ti uvek tako patetičan?“

Markus je zaustio da odgovori, ali je ostao bez reči. Patetičan? Sali ga je gledala kao da ga izaziva da joj odgovori. „Hajde“, govore su njene oči. „Odgovori mi na ovo, budalo.“

Na svu sreću nije morao. Dok je Markus smišljao šta da kaže u svoju odbranu, Čarlijev stari plavi em-dži zaustavio se uz škripu pored ivičnjaka ispred njih.

„Vaš vitez u sjajnom oklopu *est arrivé!*“, pozdravio je Čarli svoje susede kroz prozor sa suvozačke strane. „Kladim se da si oduševljena što me vidiš, a Sal?“

„Nikad nećeš saznati...“, mrmljala je zgrabivši pasoše iz njegove ispružene ruke. „Hajde“, rekla je mužu pre nego što se okrenula i pošla ka izlaznom odeljku a da Čarlju nije ni zbogom rekla.

„Hvala, družo“, rekao je Markus. „Tvoj sam dužnik.“

„Bilo mi je zadovoljstvo. Želim ti sreću“, odgovori mu Čarli. „Izgleda da će ti trebati!“ Pretvarao se da salutira. Markus mu je otpozdravio na isti način, osećajući se svakim delom svog tela kao vojnik koji kreće u borbu.

Stigli su do ulaza u avion u poslednjoj sekundi. Stjuardese su im uzele prtljag i smestile ga u prednji deo kabine (prtljažnici iznad sedišta već su bili puni), dok su Sali i Markus išli do svojih mesta u repu aviona.

„Ovo je tako neprijatno“, siktala je Sali. „Svi nas gledaju.“

Oni su se poslednji ukrcali.

Krupna sredovečna gospođa već je sedela u njihovom redu na mestu do prolaza. Ustala je da ih propusti na njihova sedišta uz gundanje, kao da su mogli da izaberu da sednu negde drugde. Sali je sela do prozora. Dok je pokušavao da se provuče, Markus je nagazio gospođi na nogu, koja je ličila na svinjski papak.

„Jao!“, rekla je žena. „Pazite.“

„Za ime božje, Markuse“, Sali je zarežala. „Gledaj gde gaziš.“

Markus je osećao kako crveni pod pogledima koji su dopirali iz svih pravaca.

Pre nego što je stjuardesa otkočila platformu za ukrcavanje i zatvorila vrata pred poletanje, Sali je pronašla masku za oči i isključila svoje saputnike. Markus je posmatrao kako stjuardese pokazuju šta treba raditi u slučaju opasnosti, iako je, da se nešto stvarno desi, imao male šanse da izađe pored korpulentne gospođe.

Kad je demonstracija završena, Markus je uzeo vodič za Tursku, pogledao prve dve strane i opet ga spustio. Slova su igrala pred njegovim nežnim smeđim očima. Ili je pod starost postajao kratkovid ili će se zaista rasplakati.

3

Upravo tada, u drugom delu Evrope, i Akselu Radanu se plakalo. Mrzeo je utorak. Mrzeo je rastanak s jednom grupom klijenata i odlazak na aerodrom da dočeka sledeću. Nije da se baš posebno vezao za ljude o kojima je brinuo. O, ne. Daleko od toga. Uglavnom su stranci koji su odmor provodili u Egejskom klubu u nje-mu pobuđivali želju da zgrabi volan autobusa kojim su putovali i okrene ga ka litici. Ne, Aksel je mrzeo izveštačenu radost koja je bila deo njegovog posla kao turističkog radnika. Pesma za ispraćaj koju su morali da pevaju kad bi autobus odlazio, na primer. Ko li je ustanovio taj glupi običaj? To je posebno mrzeo.

Nije čudo što su se Akselovi roditelji iznenadili kad im je njihov najmlađi ćudljivi sin rekao da će leto provesti u Bodrumu kao predstavnik Egejskog kluba.

„Ti nisi za turističkog radnika“, rekli su mu. I bez sumnje se nije uklapao u stereotip. Nije ga zanimalo sport, ni pevanje i plesanje, niti gostoljubivost. Nije imao nikakve ambicije da postane teniski trener ili da ide u školu glume kad se sezona završi. Želeo je samo da ode što dalje od Francuske. Želeo je da bude s druge strane okeana. Po mogućnosti velikog. Ali nije imao dovoljno novca da otputuje u Indiju s ruksakom na leđima sa ostalima sa univerzite-ta (pod pretpostavkom da su ga pozvali). Nije mu se dopala ideja da predaje francuski razmaženoj debeloj deci u letnjem kampu u Americi (pod pretpostavkom da su ga primili). Tako da je morao da ide u Egejski klub u Turskoj.

Istini za volju, ako su Akselovi roditelji bili iznenađeni sinovlje-vom odlukom, to nije bilo ništa prema njegovom iznenađenju kad

je saznao da je dobio posao. Na razgovoru su mu postavili svu silu pitanja na koja je mogao da odgovori samo odrečno. *Volite li tim-ske sportove? Volite li da plešete? Svirate li neki muzički instrument?* Ovo poslednje je bilo posebno značajno. Odmarališta Egejskog kluba bila su poznata po svojim poluprofesionalnim večernjim zabavnim programima. Neke od najčuvenijih medijskih zvezda u Francuskoj počele su upravo na sceni njihovog kabarea. Bila je to dobro utabana staza do uspeha.

„Pa, šta volite da radite?“, pitao ga je čovek iz Egejskog kluba uz blagi uzdah.

„Volim da igram šah“, bezizražajno je odgovorio Aksel.

I upravo zbog ovoga je dobio mesto u timu.

Ispostavilo se da su ljudi iz marketinga bili zainteresovani da svoju čuvenu lepezu aktivnosti obogate intelektualnim izazovom. Tako da je početkom maja Aksel odleteo u Bodrum da radi kao prvi predstavnik u istoriji Egejskog kluba zadužen za šah, koji je nudio individualne časove i nadgledao nedeljne turnire umnijih gostiju (pod pretpostavkom da ih ima više od dvoje nedeljno).

„Biće to divan eksperiment“, rekla je žena koja mu je dala posao.

„Biće to prava noćna mora“, uveravao je Aksel svoju porodicu pre nego što je ušao u avion.

Ali kad je stigao u odmaralište, Aksel se bez ijedne reči oduševio. Čak ni neko toliko sklon mračnjaštvu kao što je bio on, nije mogao da porekne da je mesto neverovatno lepo. Da je neko gledao veoma pažljivo, mogao je čak da nazre čuveni neuhvatljivi osmeh dok je Aksel izlazio iz autobusa koji je dovezao osoblje sa aerodroma i dok je razgledao mesto koje je trebalo da mu bude dom do oktobra (pod pretpostavkom da uspe da izdrži tako dugo).

Desetine belo okrečenih kućica ugnezdile su se u uređenim baštama koje su čak i na početku sezone krasile sve moguće boje. U središtu sela bio je jedan od onih beskrajnih bazena, koji odaju utisak da nude neprekidan vodeni prolaz do modroplavog mora. Staza s koje su pažljivo bili uklonjeni kamenčići i korov vodila je kroz lepe bašte do mirnog privatnog zaliva gde je Egejsko more

čekalo poput velike tople kupke. Pre nego što su gosti stigli, zaista je bilo kao raj na zemlji. I za trenutak, Aksel je mogao potpuno da zaboravi na Francusku. I Natali...

Nažalost, Akselova sreća nije bila dugog veka. Status predstavnika zaduženog za šah podrazumevao je da se od njega ne očekuje da učestvuje u bučnim timskim igrama oko bazena svakog jutra, ali izgleda da mu je to bila jedina povlastica. Od Aksela se očekivalo da svake noći učestvuje u kabareu.

„Ali ja ne umem da pevam!“, bunio se.

„Možeš da simuliraš“, kazala je njegova šefica Šeri, upravnica sela.

A kad na njega dođe red, morao je i da dočekuje goste na aerodromu. U tom pogledu, njemu je zapalo najgore. Kao jedan od retkih predstavnika koji su engleski govorili dovoljno dobro da mogu da se bave žalbama zbog izgubljenog prtljaga i propratnim psovka, Aksel je utorkom išao da sačeka pridošlice s Getvika. Ako još jednom bude primoran da sluša nekog pametnjakovića kako ga pita gde mu je beretka ili crni luk... Nije mu išlo na ruku ni to što je uz klupsku uniformu išla i prugasta mornarska majica...

Sibila, jedini predstavnik Egejskog kluba iz Austrije, rekla je da će otići ako bude morala da ide na aerodrom utorkom. Britanci ne bi ni saslušali šta govori, već bi je dočekali nacističkim pozdravom čim bi čuli njen naglasak.

Tog jutra Aksel je ispratio dvanaestoro Britanaca u pravcu okruga na jugoistoku Engleske. Nisu bili tako loši, pridržavali su se stereotipa utoliko što su se prvog dana toliko izlagali suncu da su ostatak nedelje izgledali kao ošureni. Samo jednu gošću Aksel nije izbegavao ovog puta – ženu srednjih godina po imenu Sonja, koja je na odmor došla sama, naravno, svakog jutra odvajala dva sata za učenje šaha i uvek želela da ostane duže da bi razgovarala sa Akselom o njegovim „tužnim, tužnim očima“.

Poslednje večeri, Sonja je slistila bocu užasno jakog crnog vina koje je služeno uz jelo i koje joj je dalo smelosti za očajnički nastup. Aksel je bio užasnut i ljut kad je na mračnoj stazi koja je vodila od

bara na bazenu do toaleta žudno priljubila svoje ružičaste usne na njegove. Ljut na sebe. Ako je ovo vrsta žena koje privlači, mislio je dok je sa sebe skidao pijanu Britanku, onda nije ni čudo što je Natali smatrala da nije vredan njene uzvišene ljubavi. Kad je Sonja pritislula svoje napuderisano lice uz njegovo, hteo je da vikne na nju.

„Ostavi me na miru. Ti nisi Natali. Izgledaš kao raga pored moje najdraže, mile srne.“

Nije to, naravno, izgovorio. Sonji je samo rekao da ga politika firme sprečava da se upušta u vezu s gostima koliko god to želeo. Žil, teniski trener, njegov neuredni cimer (i poslednja osoba s kojom bi Aksel delio stan), umalo se nije ugušio od smeha kad mu je Aksel ispričao šta se desilo.

„Politika firme! Ha! Ova ti je dobra. Ipak, trebalo je da spavaš s njom“, dodao je Žil. „Uz malo nevaljalstva s takvom ženom duplo brže ćeš preboleti Natali!“

Ali to je samo pojačalo bol za njom. Samo je još jasnije shvatao ponor između kvaliteta i stila svoje obožavane drage u Francuskoj i običnih smrtnica koje bi ga rado imale u Turskoj.

„Kresni nešto dok još možeš da se krećeš“, zaključio je Žil. „Tek su ti dvadeset tri.“

Ali Aksel se nikad ne bi „kresnuo“. On je želeo da vodi ljubav sa Natali ili da to nikad više ne uradi u životu. Nije mogao da se natera da naruši neokaljanu uspomenu na nju tako što će spavati s drugom devojkom. I mučeći se tom mišlju, čekao je tog jutra da stignu gosti s Getvika i pohrle ka autobusu kao izbeglice iz ratom rastrgane zemlje. Samo bleđi. I lošije obučeni...

„Je li ovo autobus Egejskog kluba?“, upitala je Keri En.

„Oui“, rekao je Aksel.

„Odlično“, kazala je Rejčel. „Gde ti je crni luk?“